

Justitiedepartementet
Enheten för familjerätt och
allmän förmögenhetsrätt

Stockholm, 21 april 2023

Ert diarienummer: Ju2023/00146

Vår referens: Julia Reuszner, vd Intrum Sverige AB

Remissvar över betänkandet Nya regler om nödlidande kreditavtal och inkassoverksamhet (SOU 2023:3)

Intrum Sverige AB (ISAB) har genom remiss den 30 januari 2023 beretts tillfälle att inkomma med synpunkter om betänkandet "Nya regler om nödlidande kreditavtal och inkassoverksamhet" (SOU 2023:3)

Bakgrund

Syftet med Europaparlamentets och Rådets direktiv (EU) 2021/2167 ("direktivet") om kreditförvaltare och kreditförvärvare är att skapa ett gemensamt regelverk för försäljning av bankers fordringar och för hur lånen ska hanteras efter en försäljning för att minska andelen nödlidande lån i banksektorn. Utredningen har två skilda uppdrag av vilket det första är att lämna förslag till lagändringar och andra åtgärder som krävs för att genomföra direktivet och därutöver att utreda om tillståndsprövningen och tillsynen av kraven i inkassolagen kan samlas och i så fall lämna förslag om det. Båda utredningarna och förslagen inverkar stort på ISAB:s verksamhet varvid ISAB kommer att lämna synpunkter avseende båda uppdragen.

Sammanfattning

Svenska inkassobolag berörs i hög grad av de föreslagna lagändringarna vad avser byte av tillsynsmyndighet över inkassolagen och därtill kommande förändringar, men även vad avser de nya reglerna om nödlidande krediter. ISAB välkomnar utredningens ambition om en samlad och förbättrad tillsyn av inkassoverksamhet samt kreditförvaltning av nödlidande krediter och tillstyrker förslaget i stort, med undantag för de punkter som behandlas nedan. Utöver det anser ISAB att förtydligande behöver ske inom vissa områden i betänkandet för att undvika alternativt reducera målkonflikter.

Kreditförvaltare

Begreppet "kreditförvaltning"

I betänkandets förslag till lag om förvärv och förvaltning av nödlidande kreditavtal föreskrivs under 1 kap. 2 § p 3 a att "kreditförvaltning" innebär "indrivning av betalningar från en låntagare för en *kreditgivare*". En sådan formulering kan i vår mening leda till tolkningsproblem, då kreditförvaltning utförs för en *kreditförvärvares* räkning (se artikel 3.8 direktivet).

Författningsförslagets 1 kap. 2 § p 3 a motsvarar direktivets artikel 3.9 a som uttalar att kreditförvaltning innefattar "insamling eller indrivning från låntagaren i enlighet med nationell rätt av betalningar med avseende på en kreditgivares rättigheter enligt ett kreditavtal eller avseende kreditavtalet i sig".

ISAB antar att det rör sig om en felskrivning i betänkandet och efterfrågar en ändring av detta till kommande lagtext i syfte att undvika missförstånd, samt för att uppnå en harmonisering av lagens bestämmelse med direktivets ordalydelse och ändamål i denna del.

Tillhandahållare

I författningsförslaget 2 kap. 7 § framgår att utkontraktering av kreditverksamhet inte får "avse hela verksamheten". ISAB anser att skrivelsen är otydlig och avviker från direktivets artikel 12. En mer korrekt beskrivning av begränsningen skulle vara att en kreditförvaltare inte får utkontraktera *samtliga kreditförvaltningsåtgärder* (enligt 2 § p 3) samtidigt till samma tillhandahållare.

Åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism

Inkassobolag omfattas idag inte av penningtvätsregelverket och det framgår tydligt i betänkandet, bland annat under 8.6.4 (s 227), att det saknas anledning att föreslå att kreditförvaltares verksamhet ska omfattas av kraven i lagen om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism. ISAB välkomnar denna avgränsning då kreditförvaltare, på samma sätt som inkassobolag idag, inte har någon affärsförbindelse med den part som har ingått avtal med fordringsägaren.

ISAB efterfrågar dock ett förtydligande avseende eventuell prövning av kreditförvaltare i förhållande till penningtvätsregelverket. I betänkandet 11.3.8 (s 268) anges att kreditförvaltare bör genomgå lägst samma prövning som konsumentkreditinstitut, vilket bland annat innefattar en prövning i förhållande till penningtvätsregelverket.

Med anledning av att kreditförvaltare har föreslagits inte omfattas av penningtvätsregelverket, vilket är en rimlig ordning i förhållande till hur nuvarande lagstiftning är uppbyggd, är det inte rimligt att en kreditförvaltare ska genomgå prövning enligt detta regelverk.

Tillämplig lagstiftning vid kreditförvaltarens inkassering av nödlidande krediter

ISAB efterfrågar tydligare och mer genomgående bestämmelser kring inkassering av nödlidande krediter. Detta med anledning av att inkassolagen inte är tillämplig vad avser inkassering av nödlidande krediter, enligt betänkandets förslag. Enligt betänkandet kommer inkassering av en fordran med ursprung i ett kreditavtal som sagts upp även fortsättningsvis att

behöva inkasseras med stöd av reglerna i inkassolagen och god inkassosed, det vill säga genom att rikta anmodan om betalning samt vidta rättsliga åtgärder i de fall betalning uteblir. Mot den bakgrunden ställer sig ISAB frågande till hur inkassering av nödlidande krediter kommer att regleras under den nya lagstiftningen. ISAB efterfrågar ett förtydligande kring huruvida inkasseringen av samma fordran ska regleras annorlunda om fordran säljs till en kreditförvärvare.

Om inkassolagen inte är tillämplig när en ren inkassoåtgärd utförs gällande nödlidande krediter behöver detta regleras genom annan lag eller föreskrift. Det finns ingen tydlig reglering vare sig i betänkandet eller annan för sådana fordringar, tillämplig lagstiftning. ISAB efterfrågar därför även tydligare definitioner av vad som utgör en inkassoåtgärd i enlighet med betänkandet.

Enligt ISAB:s bedömning behöver kreditförvaltare tydligare vägledning i hur inkassering ska ske på nödlidande krediter och ifrågasätter varför relevanta delar av inkassolagen inte ska vara tillämpliga för de fall en ren inkassoåtgärd vidtas. Inkassolagen har varit i bruk sedan 1970-talet och det finns därmed väl etablerad och fungerande praxis samt vägledning kring dess tillämpning.

Utöver ovan hänvisas i betänkandet 6.3.2 (s 161) till lag (1981:739) om ersättning för inkassokostnader m.m. avseende ersättning för kostnader vid hantering av nödlidande krediter. Enligt ISAB:s bedömning skulle en ändring av denna lag, med tanke på att lagen delvis hänvisar till inkassolagen, vara nödvändig om den i alla delar ska vara tillämplig för inkassering av nödlidande krediter.

Låntagare

Kommunikation med låntagare

Enligt författningsförslagets 3 kap. 2 § ska viss information lämnas till låntagaren *före första inkassoåtgärd*. Definition av inkassoåtgärd saknas i betänkandet, vilket behövs för att kunna efterleva bestämmelsen.

Inom nuvarande ordning för god inkassosed finns en generell skyldighet att informera en låntagare vid överlåten fordran (denuntiation), vilket innebär att låntagaren kan vara trygg med att betala med befriande verkan till ny fordringsägare, eller dess ombud. Denna information lämnas normalt i det första inkassokravet. Att skapa en ordning med två separata försändelser (denuntiationsbrev samt inkassokrav), dvs åtgärder som vanligtvis sker samtidigt, skapar otydlighet, onödig extra påtryckning samt opåkallade kostnader, vilket varken gynnar låntagaren eller kreditförvaltaren. När information om överlåten fordran sker (varvid även fordran preciseras) bör även uppgift om hur skulden kan betalas ingå.

Kreditförvaltare har enligt 3 kap. 4 § i författningsförslaget en skyldighet att lämna kvitto. För att undvika onödigt betungande administration och kostnader samt av hållbarhetsmässiga hänsyn (för att minimera behov av antal utskick med fysisk post) bör det tydliggöras att kvitto ska lämnas vid fullbetalning (det vill säga inte vid varje delbetalning enligt en betalplan), samt att varaktig form innefattar kommunikation via digitalt medium.

Dokumentation av personuppgifter - gallringstider

Idag bedriver samtliga bolag i Sverige som är kreditförvaltare även inkassoverksamhet. För att underlätta såväl tillsyn som operationell verksamhet är det eftersträvarsvärt att regler avseende gallring av personuppgifter rörande fordringar kan harmoniseras för kreditförvaltning samt inkassoverksamhet.

Av direktivets artikel 11 p.4 framgår att medlemsstaterna ska *”säkerställa att kreditförvaltaren dokumenterar och behåller följande uppgifter i minst fem år från och med dagen då det kreditförvaltningsavtal som avses i punkt 1 upphör att gälla **eller** under den tillämpliga lagstadgade preskriptionstiden i hemmedlemsstaten, i båda fallen dock högst 10 år:”* Under artikel 11 p.4a framgår vidare *”Relevant korrespondens med både kreditförvärvaren och låntagaren, på de villkor som föreskrivs i tillämplig nationell rätt”*.

I författningsförslaget 3 kap, 6 § anges i tredje stycket att kreditförvaltaren ska bevara följande handlingar av betydelse under en tid om tio år; p. 3 *”kreditförvaltarens skriftväxling med kreditförvärvaren och låntagaren”*, varvid artikel 11 p.4 a implementeras. I betänkandet under avsnitt 5.4 anges att denna tid, med hänvisning till direktivets artikel 11.4, ska beräknas från det att kreditförvaltningsavtalet upphörde **eller** under preskriptionstiden i hemmedlemsstaten, dock alltid högst i 10 år. Det framgår dock inte direkt av vare sig författningsförslaget eller författningskommentaren om denna tid ska löpa från det att kreditförvaltningsavtalet upphörde eller genom annan beräkning vad avser kreditförvaltarens skriftväxling med låntagaren.

ISAB anser att det i kommande lagförslag behöver göras en särskiljning mellan skyldigheten att bevara skriftväxling och annan dokumentation av betydelse mellan kreditförvaltaren och låntagaren och kreditförvaltarens skyldighet att bevara kreditgivarens instruktioner till kreditförvärvaren, kreditförvaltningsavtalet och kreditförvaltarens skriftväxling med kreditförvärvaren. Enligt ISAB:s uppfattning handlar detta om två helt skilda förfaranden.

Skyldigheten att bevara skriftväxling och annan dokumentation mellan kreditförvaltaren och låntagaren bör innefatta en möjlighet att gallra dokumentation när denna information inte längre är nödvändig utifrån Dataskyddsförordningens grundprinciper. Det avtal som en kreditförvaltare ingår med kreditförvärvare löper vanligen under lång tid och en ordning där även skriftväxling mellan kreditförvaltaren och låntagaren ska sparas till affärsförbindelsen mellan kreditförvaltaren och kreditförvärvaren upphör skulle innebära att uppgifter om låntagare som löpande har hanterats enligt avtalet inte skulle kunna gallras förrän 10 år har förflutit efter det att affärsförbindelsen upphörde. Detta skulle innebära oproportionerligt långa gallringstider, i strid med Dataskyddsförordningens grundläggande principer. Det är därför önskvärt att gallringstiderna vad avser förbindelsen kreditförvaltare och låntagare är kopplade till tidpunkten för när fordran avslutades och inte till när affärsförbindelsen mellan kreditförvärvare och kreditförvaltare upphör. Det är också av vikt att gallringstiden sätts i enlighet med Dataskyddsförordningens grundläggande princip om att uppgifter bör gallras när de inte längre är nödvändiga att bevara, med hänsyn till ändamålen för behandlingen av uppgifterna. För inkassoverksamhet gäller till exempel att handlingar bör gallras inom 6–36 månader.

Vad avser skyldigheten att kreditförvaltaren ska bevara kreditgivarens instruktioner till kreditförvärvaren, kreditförvaltningsavtalet och kreditförvaltarens skriftväxling med kreditförvärvaren med betydande innebörd under 10 år efter att affärsförbindelsen upphörde ser ISAB inte av vilken anledning dessa uppgifter ska bevaras längre än vad minimikravet i direktivet anger, dvs, fem år efter att affärsförbindelsen upphörde. Liknande gallringstider finns redan implementerade i svensk lag i 5 kap. 3 § lag om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism. ISAB ifrågasätter av vilken anledning handlingar och dokumentation enligt betänkandet skulle behöva ha en längre bevarandetid än handlingar och dokumentation enligt penningtvättsregelverket.

ISAB är medvetna om lydelserna i artikel 11, men anser att Dataskyddsförordningens grundläggande principer måste beaktas vid bevarande och gallring av handlingar, särskilt gentemot låntagare, för att säkerställa att författningsförslagets 3 kap. 1 § och direktivets artikel 25 om skydd av personuppgifter efterlevs.

Klagomålshantering

Direktivet samt betänkandet framhåller betydelsen av att kunna framställa klagomål. För att kunna hantera klagomål på bästa möjliga sätt och för att uppnå en harmoniserad tillsyn krävs en gemensam definition av vad ett klagomål är. Detta saknas både i betänkandet samt i direktivet. Beaktat den specifika verksamhet som idag bedrivs av inkassobolag och sedermera av kreditförvaltare bör definitionen ta sikte på de konkreta åtgärder som en kreditförvaltare vidtar under sitt uppdrag som kreditförvaltare, vilka också finns redovisade i betänkandet (2 § p 3). ISAB föreslår att definitionen av ett klagomål justeras enligt nedan:

“Klagomål innebär en substantiell och relevant anmärkning på kreditförvaltarens hantering av sina åtaganden inom ramen för sina lagstadgade uppgifter som kreditförvaltare. Ett bestridande eller generellt missnöje ska inte betraktas som ett klagomål, inte heller ett missnöje vilket får anses ha liten betydelse för låntagaren.”

Kreditinstitut m.m. och kreditförvärvare

En gång nödlidande kredit, alltid nödlidande kredit

ISAB anser att en fordran som en gång har klassats som nödlidande därefter alltid ska klassas som sådan, eller i vart fall alltid hanteras i enlighet med lag om förvärv och förvaltning av nödlidande krediter. En ordning i enlighet med betänkandets förslag där en fordran över tid ska kunna omklassificeras, och därmed kräva olika tillämpliga tillstånd och lagstiftning, skulle leda till otydlighet och oförutsägbarhet för alla involverade parter, inte minst för låntagarna.

I betänkandet kapitel 4 föreslås att kraven i kredithanteringsdirektivet enbart ska avse nödlidande krediter, men om en nödlidande kredit upphör att vara nödlidande under förvaltningen ska kreditförvaltaren ha möjlighet att fortsätta att förvalta krediten, såsom även anges i direktivets artikel 12. Betänkandet argumenterar för att detta inte kräver några särskilda åtgärder, vilket är en uppfattning som ISAB inte delar.

En omklassificering där en fordran ändrar karaktär över tid och därmed kan komma att behöva hanteras enligt olika bestämmelser, kommer leda till försvårande av tillsynen enligt lag om

förvärv och förvaltning av nödlidande krediter. Det skulle också innebära att kreditförvaltare åläggs en skyldighet att löpande övervaka ändringar i kreditens beskaffenhet, vilket skulle vara kostnadsdrivande för kreditförvaltare. En bristande tydlighet i hur nödlidande krediter ska klassificeras och vilken lagstiftning som ska vara tillämplig skulle, i tillägg till ökade kostnader, sannolikt leda till minskad efterfrågan på att förvärva portföljer med nödlidande krediter, vilket inte skulle vara förenligt med direktivets syfte.

Tillsyn och avgifter

Tillsyn och avgifter för inkasso och nödlidande krediter

Ansöknings- och tillsynsförfarandet har sedan inkassolagens tillkomst varit kostnadsfritt hos IMY. Nu föreslås betydande kostnadspåslag.

Kostnadstäckning för ökade kostnader för kreditförvaltare behöver tas ut mot kreditförvärvare, vilka i sin tur behöver beakta detta vid prissättning av kreditportföljer. Detta leder till lägre priser på kreditportföljer, vilket begränsar kreditgivares incitament att avyttra portföljer med nödlidande krediter. Det är en ordning som är oförenlig med direktivets syften. Högre kostnader för kreditförvaltare riskerar även att leda till minskad konkurrens då framförallt små och medelstora inkassobolag, beaktat kostnadsrisken, kan komma att avstå från kreditförvaltningsverksamhet med hänsyn till de betydande kostnaderna. För att, i linje med direktivets syften, behålla kreditgivares incitament att avyttra portföljer med nödlidande krediter samt främja en god konkurrens bland möjliga köpare, är det eftersträvansvärt med en restriktiv hållning avseende kostnader för kreditförvaltare.

Tillstånd

Enligt Finansinspektionen skulle en tillståndsprovning innefatta en provning av företagets kapital- och finansieringssituation, verksamhetsplan, efterlevnad av penningtvättsregler, ägare och företagsledning. Tillsynen skulle inriktas på konsumentskydd och verksamhetens finansiering. Förlustrisker mot andra parter skulle vara särskilt riskfyllt, eftersom det här finns spridningsrisker. En relevant jämförelse enligt inspektionen är den tillsyn som bedrivs för konsumentkreditinstitut.

Inkassotillstånd beviljade av IMY är giltiga i fem och i vissa fall i 10 år. Vid en ansökan om förnyat tillstånd gör IMY en ny bedömning om huruvida tillstånd bör beviljas eller inte. Tillståndsansökan är kostnadsfri.

Med hänsyn till Finansinspektionens mer ingående arbetssätt vid tillståndsprovningen, höga avgifter för tillståndsfrågor samt det faktum att övriga tillstånd från Finansinspektionen vanligen gäller tills de återkallas, bör ingen åtskillnad i tillståndslängd och tillståndshantering göras gällande ordinarie inkassoverksamhet och tillstånd för förvaltning av nödlidande krediter. Tillstånden i båda fallen bör rimligen gälla tills vidare eller tills de återkallas.

Ingripanden och sanktioner

Sanktioner och sanktionsavgifter

Sanktioner är en viktig del av en fungerande tillsyn och bör utformas i avvägning mellan de

skaderisker som överträdelser kan orsaka för individer, företag och samhälle, samt utifrån vilka konsekvenser som kan anses skäliga för aktörer vars verksamhet omfattas av lagstiftningen. I författningsförslaget 7 kap. 17 § föreslås ett exceptionellt högt sanktionstak om tio procent av omsättning på koncernnivå, vilket vida överstiger högsta nivåer för sanktionsavgifter i annan jämförbar lagstiftning. För en större koncern, som exempelvis Intrum, kan en sådan sanktion motsvara miljardbelopp. Som jämförelse uppgår de högsta sanktionsavgifterna vid överträdelser mot dataskyddsförordningen (GDPR) till fyra procent av koncernomsättning. Några specifika skäl till den mycket höga högstanivån för sanktioner redovisas inte i betänkandet. En sanktionsrisk om tio procent av koncernomsättning som högsta nivå är inte förenlig med den sanktionsregim (genom inkassolagen) som har funnits och tjänat Sverige väl sedan 1970-talet och förslaget förefaller inte vara nyanserat beaktat den typ av verksamhet som kreditförvaltare (inkassobolag) utför. Det kan i sammanhanget även påpekas att det är fråga om helt ny lagstiftning, att kreditförvaltare inte är systemkritiska samt har en skyldighet att hålla inkasserade medel avskilda. Någon risk för betydande skada för varken enskilda eller samhället föreligger således inte. Nivåerna för sanktionsavgifter bör därför inte sättas högre än för annan jämförbar lagstiftning och spegla de begränsade skadeverkningar som kan uppstå vid olika former av överträdelser.

Trots högt ställda ambitioner inom regelefterlevnad händer det att ledning eller anställda gör misstag. I dessa situationer bör en rimlig ordning vara en gradvis upptrappning av sanktioner med möjlighet att avhjälpa brister eller misstag. En hög sanktionsrisk kommer sannolikt leda till att inkassobolag, trots höga ambitioner avseende regelefterlevnad, kommer att välja att avstå från att vara kreditförvaltare. Detta leder till sämre konkurrens och högre kostnader för kreditförvaltning, vilket i förlängningen påverkar prissättning av portföljer och därmed kreditgivares vilja att sälja nödlidande krediter. Därmed skulle det föreslagna avvikande höga sanktionstaket direkt motverka syftet med direktivet. Detta belyser ytterligare behovet av ett sänkt sanktionstak som följer befintlig praxis i Sverige och annan jämförbar lagstiftning. ISAB efterfrågar även ett tydliggörande avseende i vilka situationer sanktioner på koncernnivå kan komma ifråga, vilket - beaktat de begränsade risker kreditförvaltning innebär för enskilda och samhälle - bör vara ytterst få.

I direktivets artikel 23.1 specificeras situationer som ska aktualisera ingripanden och administrativa sanktioner under direktivet. I betänkandets 7 kap. 1 § föreslås att vad avser juridiska personer utvidga denna minimireglering med en generell regel för överträdelser av regler i allmänhet. ISAB bedömer att det är mer lämpligt att se över vid vilka specifika regelbrott som sanktionsavgifter ska tillämpas och vilka nivåer av sanktionsavgifter som ska utfalla beroende av vilken regel som inte har efterföljts. ISAB förespråkar därmed en återgång till direktivets minimireglering i artikel 23. Med ett sådant förhållningssätt skapas en mer rimlig balans och förutsägbarhet. Det minskar även risken för att direktivets syften motverkas.

Utöver detta öppnar den generella regeln i 7 kap. 1 § i betänkandet potentiellt upp för dubbla sanktioner, då en juridisk person som inte följer de krav som ställs för behandling av personuppgifter till synes skulle kunna få sanktion utdömd både enligt lag om förvärv och förvaltning av nödlidande kreditavtal samt Dataskyddsförordningen. Det är naturligtvis rimligt att aktörer ska granskas vad avser personuppgiftshantering, men ISAB anser att det på grund av den generella regeln i 7 kap. 1 § i betänkandet är nödvändigt med ett tydliggörande kring hur denna regel ska tillämpas gentemot sanktionssystemet i Dataskyddsförordningen.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Tidsfrister, övergångsbestämmelser samt precisering av krav

ISAB anser att tydliggörande krävs vad avser vissa krav som anges i författningskommentaren och författningsförslaget, 2 kap. om kreditförvaltare, främst vad avser 2–5 §§ samt 8 §.

I 2 kap. 2 § i författningsförslaget anges i p. 5 att det till en ansökan om tillstånd ska fogas *”övriga handlingar som åberopas till stöd för ansökan”*. ISAB önskar att utredningen förtydligar vilka handlingar som åsyftas under denna punkt. Vidare anges det under 2 kap. 4 § (s 281 i betänkandet) att *”EBA ska utarbeta riktlinjer avseende lämplighetskrav för företagets ledning och de närmare detaljerna bör följa av föreskrifter. Av 2 kap. 5 § följer att tillstånd ska beviljas om 4 § och föreskrifter är uppfyllda och i annat fall avslås med motivering”*.

Med tanke på att lagstiftningen träder i kraft inom relativt kort tid och de bolag som ämnar söka tillstånd som kreditförvaltare behöver göra detta snarast efter ikraftträdande behöver det stå klart för kreditförvaltaren vad som konkret behöver inlämnas för underlag i tillståndsprövningen enligt 2 kap. 2 §. De föreskrifter samt riktlinjer som omnämns i 2 kap. 4 § behöver vara framtagna och kommunicerade i god tid innan ikraftträdande.

Mot bakgrund av att Finansinspektionen enligt 2 kap. 3 § har 45 dagar på sig att förelägga om komplettering och därefter i enlighet med 2 kap. 5 § har ytterligare 90 dagar på sig att bevilja tillstånd är tiden för prövningen mycket knapp, då dessa tidsgränser sammantaget uppgår till mer än fyra månader och inkassotillstånden endast är giltiga för detta ändamål i sex månader efter lagens ikraftträdande. Det är således av vikt att de inkassobolag som ämnar söka tillstånd som kreditförvaltare beviljas sådant tillstånd innan denna tid förflutit. Finansinspektionen kommer även att behöva rekrytera och utbilda personal för genomförandet av förslagen i betänkandet, samt för hantering och tillsyn av den inkassoverksamhet som tidigare låg under IMY. Medel för dessa åtgärder kommer inte att stå till Finansinspektionens förfogande innan ikraftträdande. För de fall det finns risk att föreskrifter och riktlinjer inte är framtagna i god tid innan ikraftträdande samt risk för att det saknas resurser till att garantera att tillstånd beviljas inom angivna tider bör övergångsreglerna ses över och den tid som inkassotillståndet får lov att användas i kreditförvaltningsverksamhet utökas. Alternativt bör Finansinspektionen ges mandat att utöka giltighetstiden vid behov. Oklarheter som kan leda till kompletteringar och utdragen tillståndsprocess bör undvikas i möjligaste mån.

Vidare anges i 2 kap. 8 § samt 4 kap. 6 § ett krav på att kreditförvaltare ska bevara avtal, skriftväxling och instruktioner av betydelse under en tid om tio år. ISAB anser att det finns ett behov av att i föreskrift eller riktlinje konkretisera innebörden av instruktioner och skriftväxling av betydelse så att det inte uppstår oklarheter kring vilka handlingar som ska bevaras under en så lång tidsperiod som tio år.

Tydliggörande av ovan delar i betänkandet är även mycket viktiga ur det perspektiv att åsidosättande av bestämmelserna i lag om förvärv och förvaltning av nödlidande kreditavtal är förenade med mycket höga sanktionsavgifter i enlighet med 7 kap. i betänkandet.

Julia Reuszner, vd Intrum Sverige AB